

brez domače sreče sladke,
da ljubezen ni zmotila,
golobica ni zvabila
ga v domovja mirne čase.“

Se smeji gospod Milane,
pije vina polno čašo
gostu svojemu na zdravje,
zraven te besede pravi:
„Res je zla usoda bila,
moj Sebasta, duša zlata,
da za leta tvoja mlada
ni priznala ti plačila.“

Vtihn gospodar Milane
žalost mu na srce pada,
ko se spomni časov mladih,
ko se spomni na junaka,
ki po bojih, z njim enakih,
sreče ni dobil enake.

Tiho zre junak Sebasta,
meri vina čašo zlato,
žalost je na dušo padla,
ko je hotel razodeti
drugu staremu v tolažbo
srečo in nesrečo svojo.

Da se žalost ta premaga,
da veselje spet zavlada,
govori gospod Milane :

„Treba ni besed bogatih,
kadar zbrani dobre volje
se zberó junaki stari,
bliže kot beseda sama
srce s srcem razgovarja.“

Pa napiva Joštu Turnu
in na zdravje Kislu Janku :
„Bog veselo sprimi vaju
znana po deželi naši,
povsod ljubljena junaka.
Sreča bojna, vedno jasna,
naj prinese vama slave,
ko vesela še živita
nepozabna mlada leta.
Skoraj naj prinese sreča,
da težavni boj končata,
da pušica ne zadene
od sovražnika speljana,
a da vaju bi zadela
od pogleda deve mlade,
da ljubezen srca vname,
da napolni sreča dvore.“

Oj, kako oba molčala
sta Jošt Turen, Janko Kisel,
mlada še oba junaka,
na besede čudne take...
Le po čašah sta prijela
in spraznila jih do kaplje.

(DALJE.)

